

За нея ще си мисламъ какъ да си я зема?
Това Орфенъ отмалъ душа си продума,
Та си стана и утиде при фейска краля,
Белки си ся той желба нажели,
Да си му даде първо любо, 380
Първо любо отъ кояси сонце грѣе.
Околъ фейска краля си стояха моми,
Моми все на отборъ отъ кои си сонце грѣеше,
Близъ до негу си стоеше и негово първо любо;
Лю какъ си го тя виде солзи хи затекоха. 385
И му вели отговори:
Отъ Богъ да найдешъ, бре Орфене!
Що си мене излъгалъ,
Та си ма отъ мои сестри отдѣли,
Ти не си билъ вреданъ любо да си чувашъ! 390
Сега тука що да права,
Що да права, що да стора?
Какъ да седж тука сама самелка,
Безъ татко, безъ майка, още и безъ сестри,
Като отъ небе паднала! 395
Орфенъ какъ си чю тие желни лакарди,
Навърви да си иде на негова земя,
На негова земя при стара си майка;
Белки тя си му лѣкъ каже,
Какъ да си любо куртолиса? 400
Тамамъ отъ фейска сарая излезе,
Доиде стара Юда самовила,
Да се мжчи и негу да заприе,
На фейска Краля изметъ да си чини;
Си искара до нехина камбуръ стрѣла 405
Да гу устрѣли во средъ сърце — то;
Орфенъ какъ си виде стара Юда,